

Η ΝΕΑ

ΖΩΗ

ALPLA du Block Lagnier & Cie

ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΟΥ ΟΜΩΝΥΜΟΥ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΜΗΝΑ

ΕΝ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑ

ΕΤΟΣ Γ'.

ΜΑΪΟΣ 1907

ΑΡΙΘ. 33

ΕΚ ΤΩΝ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΩΝ ΠΑΡΕΡΓΩΝ

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ Σ. ΚΑΣΔΑΓΛΗ

Τὰ «"Άδου "Επη» ὑπερ ὁ δαφνοστεφῆς "Αγγλος ποιτῆς Sir Lewis Morris, τὸν Δάντην ἀπομιμούμενος, ἐποίησε, διαιροῦντα εἰς βιβλία τρία: τὸν «Τάρταρον», τὸν «"Άδουν καὶ τὸν «Ολυμπὸν». Καὶ ἐν μὲν τῷ πρώτῳ βιβλίῳ ὁ ποιτῆς φαντάζεται ἑαυτὸν περιπλανηθεντα ἐν δρυμῷ σκοτεινῷ, ἔνθα διὰ τοῦ ἀφεγγοῦς ἀέρος διακρίνει τὰ εἰδῶλα τοῦ Ταντάλου, τῆς Φαιδρᾶς, τοῦ Σισύφου καὶ τῆς Κλυταιμνήστρας κολαζόμενα καὶ τάντιπονα, τῶν ἐγκλημάτων ἀποτίνοντα. Ἐν τῷ δευτέρῳ διιδίῳ ὁ ποιτῆς εἰς ἡμερώτερον τόπον μεταβαίνων βλέπει τὰ φάσματα τοῦ Μαρσύου, τῆς Ἀνδρομέδας, τοῦ Ἀκταιωνος, τῆς Ἐλένης, τῆς Εὐριδίκης, τοῦ Ὁρφέως, τῆς Δημιειρᾶς, τοῦ Λαοκόνωτος, τοῦ Ναρκίσου, τῆς Μεδουσῆς, τῆς Νιόβης, τοῦ Ἀδώνιδος, τῆς Ηερσεφόνης, τοῦ Ἐνδυμίωνος καὶ τῆς Ψυχῆς· ταῦτα πάντα οὐχὶ κολαζόμενα, ἀλλὰ δυσθύμως ἔχοντα ἐφ' οἷς ἔπαυον ἐπὶ τῆς γῆς, καὶ βελτίσσα τύχην ἀναγένοντα. Ἐν δὲ τῷ τρίτῳ βιβλίῳ, ὁ ποιτῆς τῇ Ψυχῇ διὰ τῆς ὄρασεως ἀκολουθῶν, εἰς τὰ αἰθέρια καλλαν νοερῶς ανίπταται καὶ ώς ἐν Ὀλύμπῳ θεᾶται τὴν Ἄρτεμιν, τὸν Ἡρακλέα, τὴν Ἀφορδίτην, τὴν Ἀθηνᾶν, τὴν Ἡραν, τὸν Ἀπόλλωνα καὶ τὸν Δία.

Τα τῆς ἀλληγορίας τοῦ ὄντως θεσπεσίου καὶ φιλοσοφικωτάτου ἔπους ἐς ἄλλοτε ἀναβάλλοντες, ἀποσπῶμεν ἐκ τοῦ πρώτου βιβλίου τὸ ἐπεισόδιον τῆς «Κλυταιμνήστρας», ἐν τῷ πᾶσα σχεδὸν ἢ τοῦ Αισχύλου Ὀρέστεια ἐν περιάλψει ἐκτίθεται τοῦτο δὲ κατὰ μεταφρασιν ἐν ιαμβικῷ τριμέτρῳ ως δεῖγμα τῆς δῆλης ἐποποιίας τοῖς φιλολογοῦσι παρέχομεν.

A. Σ. K.

ΓΕΩΡΓΙΩΝ ΜΙΣΤΡΙΩΤΗΝ

Καθηγητῆς τῶν Ἑλληνικῶν Γραμμάτων
ἐν τῷ Ἐθνικῷ Πανεπιστημίῳ

ΤΟΔΕ ΤΟ ΤΗΣ ΟΡΕΣΤΕΙΑΣ ΕΠΕΙΣΟΔΙΟΝ

·Ως ἐν τοῖς «"Άδου "Επεδίν» ὁ "Αγγλος ποιτῆς
Sir LEWIS MORRIS

ἐποίησεν

ΕΜΜΕΤΡΩΣ ΜΕΤΑΦΡΑΣΕΑΣ

ΑΝΑΤΙΘΗΣΙΝ

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ Σ. ΚΑΣΔΑΓΛΗΣ

Ἐν Ἀλεξανδρείᾳ τῆς Αιγύπτου,
μηνὶ Φεβρουαρίῳ 1906.

~~~~~
Γυναικα δ' αὗτις εἶτα εἶδον βλοσυράν,
ἀνηλεῖ, γοργώπιν, ἀνοικτόρμονα,
καὶ στιγματηφορούσαν φόνου αἵματι,
ώς ἀσθενὴ τὸ σῶμα ἀλλὰ σκυθρωπήν,
δεινούς δὲ ὀφθαλμούς δηλοῦσαν φλέγοντας
ὑπὸ τοὺς βαρυτίμους λίθους οὔτινες
τραχὴν αὐτὴν ἐσήμανον βασιλισσαν·
ἐπὶ πλευρᾶς δὲ λύθρου παλαιά κηλίς

ερρύπου τὴν ἐσθῆτα τὴν βασιλειοῦ
νῷ τε καὶ ἔργῳ ἀπονήσ φονεύτρια,
ἥτις τὸν ἄνδρα ἔσυτῆς καὶ ἄνακτα
δολίως ἐν ἀρχαῖοις χρόνοις ἔκτεινε·
ὅτε ἡ Τροία ἐμπηροθεῖσα πέπτωκε·
καὶ πρὶν ἡ ἐρωτήσω τις ἐστιν, αὐτὴν
δὲν ἀνολογέξασα ἐφώνησεν:
Οὐδὲ διὰ τὸ ἔργον μεταμελομαι,
ὅπερ ἂν αὐθις νὰ τελέσω ἔμελλον,
μυριοστὴν φοράν αὐτὸν θὰ ἔπραττον,
ἐὰν τὸ αἷμα τὸ χυθὲν ἥδύνατο
καὶ μίαν μόνην ὠραν ν' ἀποδώσῃ με
εἰς τοῦ Αιγίσθου μου τοὺς λάθρους ἀσπασμούς,
“Ω, θεῖος ὅντως ἦν ὁ ἡρῶς ὁ ἐμός,
Ζεὺς μὲν τὴν κόμην, “Ἐρως δὲ τὰ ὕψητα.
Τὰ πάντα, ναί, καὶ γυναικὸς καθήκοντα,
συζύγου ἔρως, φίλτρον τέκνων μητρικόν,
τιμὴ καὶ οἴκτος, ἀπαντα ληρήματα,
ὅταν ἡ φλόξ τὸ στέρνον ἀνορπάσασα
δεινῶς τὴν γυναικεῖαν πυρπολεῖ ψυχήν,
καὶ διὰ γλώσσης μαινομένη δισχίδος;
εἰς τέφρην τὴν καρδίαν τρέπει ἄπασαν,
νεκρὰ δὲ αὐτῇ οὐδὲ μόριον τηρεῖ
τῆς παλαιᾶς ἀγάπης ἡ φιλότητος,
οὐδὲ ἀλλο παραμένει ἡ ἡ νέα φλόξ,
ἡ ἄσθειτος ἐπιθυμία ἡ ἀπόρρητος,
Οὐδὲ τὰς φρένας ἐξ ἐφόδου τὰς ἐμὰς
ἡ νόσος ἡ γλυκύπικρος κατέλαβεν·
ἀλλὰ φρενοθελγές τὸ πάθος ἥρξατο
εἰς ἔλκος ὑποκάρδιον τρεπόμενον·
Θελξίνους πόθος τῆς μονώσεως καρπός,
καὶ τῆς μεσονυκτίου ἐρημώσεως,
τῆς ἐπιπόνου καὶ μακρᾶς ἀναβολῆς
καὶ τῆς ἀργοπορίας τῶν εἰδήσεων,
ἐὰν ἡ Τροία σώζηται ἡ πέπτωκεν.
Μακρὰν σειρὰν ἐτῶν μονήρως ἔμενον
ἐντὸς τῶν ἀνακτόρων μου χηρεύευστα,
ἐνῷ ὁ σύζυγός μου καὶ δεσπότης μου
τὰ κύματα τῶν θαλασσῶν διέπλεε,
τὸν πόλεμον ἐπάγων τὸν ἐπάρσαν,
τοῦ καταλό· οὐ τῶν ἀνάκτων ἀρχηγός.
Κατ' ἔτος φῆμαι ἀφικνοῦντο κιθέδηλοι,
ἡ οὐδεμία, ὅπερ χαλεπώτερον,
περὶ τοῦ στόλου τοῦ μεγάλου εἰδησίς.
Καὶ ἥρχοντο τὰ θέρη καὶ παρήρχοντο,
καὶ τὰς ἀκτὰς αἱ καταιγίδες ἐπίλητον,
καὶ οἱ χειμῶνες δυσμενεῖς ἐμαίνοντο,
καὶ τέλος τῶν δεινῶν οὐδὲν ἐφάνετο.
‘Ἀλλοιαὶ δ’ ἀφικνοῦνται φῆμαι ὡν αἱ μὲν
ἀποτυχίας ἀλγεινάς κομίζουσαι,
αἱ δὲ μεγάλας νίκας ἀναγγέλλουσαι·
ψευδεῖς πλὴν πᾶσαι ἵσται καὶ ἐπίπλαστοι,

καὶ μόνη, ἡ ἀργοπορία ἀληθής,
καὶ ἡ ἐλπὶς ἡ ἀπραγματοποίητος,
ἥτις οὐδέποτ’ ἐρχομένη δύναται
καὶ τὴν ισχυροτάτην, ναί, τῶν καρδιῶν
ναὶ διαρρήξῃ ὑπὸ ταύτης πάσχουσταν.
Τὰ ἔτη οὕτω τοῦ μονήρους βίου μου
ἔπι μακρὸν ἀγοργυτὶ ὑπέμενον,
τῶν δ’ ἡμερῶν τὸ μῆκος τὸ ἀγιαρὸν
μικρὸν αἱ μητρικὰ φροντίδες ἔτερπον
ὑπὲρ ἐκείνων ἀπερ ὁ δεσπότης μου
ἀναχωρήσας μετ’ ἐμοῦ κατέλιπεν.
‘Η μὲν πρωτότοκός μου Ἰφιγένεια
μοιραίως τῷ τεκόντι συνεξέπλευσεν·
ἄλλ’ ὁ Ὁρεστης μετ’ ἐμοῦ παρέμεινε
καὶ ἡ Ἡλέκτρα, τέκνα μὲν ἀμφότεροι,
ἄλλ’ οὐ καὶ οὔτε ώς ἐκείνη φίλτατα·
ὅτι τὸ τέκνον ὅπερ πρῶτον γεννηθῆ,
ὅλην λαμβάνει τὴν καρδίαν τῆς μητρός,
καὶ ἐκ τοῦ στήθους τοῦ παρθένικού ἀντῆς
τὸ πρῶτον γαλα πᾶντον ἔλκει σὺν αὐτῷ
τὸν ἐν τῷ βαθεὶ ἐμφωλεύοντ’ ἔρωτα,
καὶ φίλτατος ἐὰν τυγχάνῃ ὁ πατήρ·
τοσοῦτο μᾶλλον δ’ ἔταν ὁ πατήρ ἀντὸς
τυγχάνη ἀνακέ κρατοῖς καὶ βασιλεύς,
μέγα ἐν μάχαις καὶ βουλῇ δυνάμενος,
ἄλλ’ ἐκ τοῦ ὕψους τοῦ πολλοῦ ἀπαξιῶν
εἰς γυναικὸς νά ὑποκύψῃ ἔρωτα.
Καὶ οὔτε πλὴν ἐκείνην ἀνεχώρησεν·
οὐδὲ εἰδήσεις παρ’ αὐτῆς ἐλάμβανον,
οὐδὲ ἀν ὑπῆρχεν ἐν ζωῇ ἐγίγνωσκον,
οὐδὲ ἀν κατέστη μήτηρ τέκνων ώς ἐγὼ
ἐκείνης μήτηρ ἐγενόμην καὶ τροφός,
ὅτε ώς κατέξει κορκσίς αἰθίσσοσα
ἀπὸ παχιδὸς μετέστην εἰς βασίλισσαν,
ἄλλ’ οὔποτε τὸν ἄνακτα ἥγάπτοσα.
Οὔτω βραδέως μὲν τὰ ἔτη ἔρρεον,
μέχρις οὗ τέλος φοβερὸν τι ἀκούσμα
τὰς ἀκοάς μους ἔπληξεν: « Ἀπέθανεν,
» ἀπέθανεν ἡ σὴ θυγάτηρ πρὸ ἐτῶν·
» αἷμα, θυσίαν, ναί, ἔξιλαστήριον,
» οἱ ιερεῖς ἔδων οἱ ἀπάνθρωποι·
» περὶ τὸ θύμα δ’ ἀπαθεῖς οἱ βασιλεῖς
» ἀδάκρυτοι καὶ σκυθρωποὶ παρίσταντο,
» καὶ σὺν αὐτοῖς τῆς θυγατρός σου ὁ πατήρ,
» καραδοκοῦντες τῆς παρθένου τὴν σφαγήν.
» Διὰ φασγάνων τὸν λαιμὸν ἐδίχασαν
» τὸν ραδινὸν τῆς κορασίδος τῆς ἀγνῆς·
» καὶ μετὰ προσοχῆς τὸ αἷμα ἔλεπον
» ἐπὶ τῆς ἀμφιο στόγδην ρέον σιγηλῶς,
» καὶ τὴν ζωὴν τὴν νεαράν δίκην ἀμνοῦ
» ἥρεμα ἐπὶ τὴν θυσίαν βαίνουσταν,
» τῶν ἀθανάτων ἵνα καμψῃ τὴν ὄργην».

Αύτὸς δ' ὁ βασιλεὺς, ναί, ὁ πατήρ αὐτῆς
παρίστατο τὰ ἔργα βλέπων τὰ στυγνά.
οὔτε τι λέγων οὔτε ὄργιζόμενος,
ἔως τὸ ἔργον ἐτελέσθη τὸ δεινόν.
"Ω τοὺς ἀνάνδρους, τοὺς ἀτόλμους, τοὺς δειλούς!
ὦ, εἴθε αἴφνης μέλαινά τις θυελλα
αὐτούς τε καὶ τὰς ναῦς αὐτῶν ἐβίθιζεν,
πρὶν ἢ τὸ μέγα τόλμημα τολμήσωσι
κατὰ ἀθώας καὶ ἀγνῆς ὑπάρξεως.

Παράφρων, ναί, θά ἐγιγνόμην, ἂν μὴ ἦν
ἐκεῖνος ὁ κατέχων τὴν καρδίαν μου,
ὁ φιλτατός μου ἔρως ὁ πολύτιμος.

Διὰ ρημάτων φιλικῶν παρήγορος
προσῆλθ' ἐκεῖνος λέγων ὅτι πιθανὸν
ὑπὸ στερρᾶς τινος ἀνάγκης βιασθεῖς
τὸν φόνον ὁ δεσπότης μου ἐπέτρεψεν.
» Πολλάκις οἱ θεοὶ δυσκόλως κάμπιονται
» ἢ ἀληθῆς τῶν ιερέων ἡ βουλή;
» ὑπάρχουσι θεοὶ τοιαῦτα θέλοντες;
» ἢ μὴ τῆς φαντασίας μόνον πλάσματα,
» ὑπὸ τοῦ φόνου τῶν θνητῶν γεννώμενα,
» ἢ ὥρεξις τῶν ιερέων ἀπληστος
» πρὸς ἀγωγὴν τῶν γυναικῶν λυτιτελής;
» "Αν οὕτος ἄρχων ἦν τοῦ στόλου πράγματι,
» οὐδὲ ἀπαντεῖς οἱ μάντεις οἵτινές ποτε
» διὰ τῶν λήρων τοὺς δειλούς ἐφίβησαν,
» τὴν τοῦ πατρὸς καρδίαν θά τιναντο
» εἰς βαθὺ οὔτα μελανὰ νὰ ρίψωσιν".

'Εγὼ δὲ τὸν λαλοῦντα ταῦτ' ἀκούστας,
αὐτούς τοὺς λογισμοὺς ἡσθόμην τοὺς ἐμοὺς
σῶμα καὶ σάρκα καὶ ζωὴν λαμβάνοντας,
εἰς μίσος τρεπομένην μὲν τὴν λύπην μου,
τὸ μίσος δ' εἶτα τὸ στυγνὸν εἰς ἔρωτα
καὶ ἦν τὸ μίσος κατὰ τοῦ δεσπότου μου,
ὅ δ' ἔρως ἦν πρὸς τὴν παρήγορον φωνὴν
ἐκείνην ἡτοις τάρεστά μοι ἔλεγεν.

Εἰς πάθους θύελλαν δ' ὁ ἔρως αἰνῆθείς
τὴν τετρωμένην μου ἐκάθηρε πυχήν,
καὶ τῶν δακρύων τοὺς κρουούνος ἔξηρανεν,
ώς ὅταν πνέων λίευσις ἔχνεμος θερμὸς
τὰ ἔλη φλέγει τῆς ἔρήμου τάλμυρά.

Οὐδέποτ' ἔρωτα πρὶν ἔγνων ἀληθῆ
παῖδιον ἤκυν μόνον ὅτε ἐπ' ἐμοῦ
ὁ βασιλεὺς τὸ βλέμμα εὔνους ἔτρεψε.

Τί δὲ τὸ βάρος τῆς νηδύος ὠρελεῖ,
ἄν μὴ ὁ ἔρως ἡ τῶν τέκνων ὁ πατήρ;
ἢ τί πολλῶν μακρῶν ἐνιαυτῶν ζωὴ
μετὰ συζύγου τέρπει ἀνευ ἔρωτος;
Καὶ μία μόνη ἔρωτος ἡμέρα, ναί,
προκριτωτέρα τῶν μακρῶν ἐτῶν ζωῆς,
τῶν καθηλόντων γυναικὸς πρὸς σύζυγον,
καθ' ἀ οὐδὲ βραχὺ ὁ ἔρως ἔρχεται

τῶν ἀτρυγέτων ἡμερῶν παρήγορος.
Καὶ ὅμως ἐν ἀρχῇ μακρὸν ἐδίστατα,
οὐδὲ τὸν ὅλον ὃς ἐμὸς ἐτύγχανε
ν ἀρπάσω ἐδουλόμην τὸν γεννώμενον·
οὗτο τραχεῖαι αἱ συνθῆκαι καὶ σκληραί,
οὐφ' ὧν ὥτε διὰ φραγμῶν αἱ δύστρηνοι
γυναικὲς αὐτηρῶς περιφρουρούμεθα,
καθά ήμιν οἱ τυρκουοῦντες ὥρισαν,
ώστε καὶ κατὰ μίαν μόνην σπιθαμὴν
τὸ θεμιτὸν νὰ ὑπερβῶμεν τρέμομεν.
"Αλλ' ἐν ἐμοὶ δὲ ἔρως τέλος ἐγερθεῖς
τὰς σιδηρᾶς ἀλύσεις μου διέρρηξεν,
καὶ δὶ' αὐτὸν καὶ μόνον, ναί, τὸν ἔρωτα
ἐν τῇ ζωῇ ὑπῆρχον καὶ ἀνέπνεον.

Τοιαῦτα πάσχουσα τὸν μὲν ἐμὸν νίδην
μακρὰν τὸν νεαρὸν Ὁρέτην ἐπεμψα
καὶ μόνη ἡ Ἡλέκτρα ἡ θυγάτηρ μου
ἐγγύς μου ἐμεινε, πλὴν ὅντως νεαρέ,
τὰ τῶν ἔρωτων δ' οὐ καλῶς γιγνώσκουσα,
ώστε ἐμὲ νὰ ὑποπτεύῃ κάνω μικρόν.

Καὶ τότε τέλος ἔγνων τί ἐστι ζωή.
Ταχέως μὲν τὰ ἔτη οὕτω ἐφευγον,
τὸν κύλικα τοῦ ὅλου πλήρη δ' ἔπινον,
μέχρις ἐκείνης τῆς ἡμέρας τῆς δεινῆς
τῆς κακοώνου καὶ μελαίνης, φεῦ, καθ' ἦν
ἡ φήμη ἡ κακὴ ἡ μυριόστομος
τὴν πτῶτην τῆς Ἰλίου διεσάλπισεν
ἐκ τοῦ ὄνειρου τῆς εὐδαιμονίας μου
ἀφυπνισθεῖσα αἰφνης τότε σύνοιδα
τῆς τιμωρίας ἐρχομένην τὴν στιγμήν.
"Ημῶν δὲ ἔρως αἰνῆθείς ἦν ἔλδηλος,
οὐδὲ εἰχομεν πῶς ν' ἀποκρύψωμεν αὐτὸν
καὶ ὅτι ἀμοιβαλως ἡγαπώμεθα
ἀνὰ τὸ "Ἄργος πάν γνωστὸν ἐτύγχανεν.

"Η λαλὸς φήμη ἐφλυάρει πανταχοῦ,
καὶ πᾶσα γλώσσα προσεδίκα πρόθυμος
τῷ βασιλεῖ ν' ἀγγειλῇ τὰ συμβαίνοντα.
Καὶ αὐτὶς οὖν ὁ ἀπαθῆς θά κρητο,

οὐλαζὼν δεσπότης ὃν οὐδέποτε
ἡγάπησα, τῆς θυγατρός μου ὁ φονεύς,
ίνα τοῦ ἔρωτός μου ἀποσπάσῃ με;
"Ως ἀστραπὴ ταχεῖα ἡ ἀπόφασις
τοιαῦτα με λογιζομένην ἐπλήξεν·
καί, ἔρως ἔστω ἡ ποιηὴ τοῦ ἔρωτος,
καί, αἷμα ἔστω ἡ τιμὴ τοῦ αἷματος,
καθά σαφῶς καὶ ἄριστα θεσπήσαντες
οἱ πάλι ἐν οὐρανοῖς θεοὶ ἐδιδαξαν.

Καὶ ὅτε ὥρισμένως ἀπεφάσισκ,
περὶ αὐτὲς κατέστη ἀνυπόμονος,
καὶ αἱ ήμέραι μοι μακραὶ ἐφαίνοντο.
"Ω, πόσον ἦν γλυκὺ τὸ ὑποκρύεσθαι
τὸν πέθον τοῦ μακρὸν ἀποδημήσαντος,

τοῦ προσφιλοῦς δεσπότου, τὸ καταγελᾶν,
τὸ τοὺς εὐήθεις ἀπατᾶν καὶ πονηροὺς
τοὺς πᾶν ρινηλατοῦντας βλέμμα κ' ἔπος μου,
ἐκείνους οἵτινες ἂν μὴ με ἔτερουν
τοῦ θρόνου ἀπηνῶς θὰ κατεκρήμνιζον,
τὰς κίττας τὰς σπερμολογούστας κατ' ἐμοῦ,
ἀλλ' ἀσθενεῖς τελείως πρὸς τὸ βλάψαι με,
τεῦς διὰ λόγου προφανῶς νομίζοντας
ὅτι τῶν πράξεών μου θὰ μ' ἀπέτρεπον.

Γλυκὺ ἦν πράγματι τὸ παιίσειν πρὸς αὐτούς,
καὶ ἐν τοῖς νεύμασι καὶ ὄμμασιν αὐτῶν
τὴν δυσπιστίαν διακρίνειν ὅτ' ἔγώ,
τὸν νοῦν μου συνειδοῦά τε καὶ τὸν σκοπόν,
εἰς τὰς παρασκευάς αὐτούς προέτρεπον
καὶ πάσας τὰς ὑπὲρ τοῦ ἄνακτος τιμάς,
καλῶς ἐγίγνωσκον δὲ ὅτι εὐπειθεῖς
τὰς προσταγάς μου θὰ ἐτέλουν ἀπαντεῖς
τοῦτο καὶ μόνον, ναΐ, τοσούτῳ ἦν γλυκύ,
ώστε αἱ ὥραι αἱ βραδεῖαι πρότερον
διὰ πτερύγων ταχειῶν παρήρχοιτο.

'Αλλ' ὅτε τὰ ίστια εἶδον ἀποθεν,
καὶ μετ' αὐτὰ τὴν ναῦν τὴν θαλασσόπληκτον,
καὶ τὸν δεσπότην ἐπ' αὐτῆς ίστάμενον,
καὶ τὴν γεγρακυῖδν πως αὐτοῦ μορφήν,
καὶ κυρτωθέν πιάς τὸ ὄρθιὸν τοῦ σώματος,
ἀντὶ δὲ ἐκείνων τῶν πλοκάμων τοῦ ἀνδρὸς
τῶν μελανῶν οὓς εἴχεν ὅτ' ἀπέπλευσεν,
ὅλιγας τρίχας εἶδον καὶ αὐτὰς φαιδές,
ἀνισχυρος γῆθόμην ὅλη πρὸς στιγμὴν
καὶ ἀσθενῆς τὰς χείρας πρὸς τὸ τόλμημα.
'Αλλ' ὅτε εἶδον ἐρχομένην σὺν αὐτῷ
τὴν καλλιπάρειον γυναικαί σκυθρωπήν,
τὴν ἐν τοῖς οφθαλμοῖς τὸ μέλλον φαίνουσαν,
καὶ σιγηλὰ αὐτῆς τὰ χεῖλα τὰ ὥχρα,
τὰ πελιδνά, ἀλλ' ὅλεθρον ἐγκλείοντα,
δύο συνάμματα ἱροπασάν με λογισμοί,
καὶ τὸν ἑταίραν ἡμὲν αὐτοῦ ἐνί
καὶ ἀσφαλεῖ νὰ ἀποκτείνω τραχύματι,
καθά τη Εἰμαρμένη ἀπαξ ὥρισε,
καὶ ἡ ἐδίκησις ἀπήγει ἡ ἐμή.

Καὶ ὄντως ἦν τὸ πράγμα θαυμαστόν ἵδειν,
πῶς πᾶν συνεῖδη ὡς παρεσκευάσταμεν·
ώς ἂν τι δράμα τὸν πολλάκις διδαχθέν,
ἐνῷ πᾶν βῆμα, πᾶσα λέξις καὶ στιγμή,
μετὰ τοσαύτης τέχνης διατάσσονται,
ώστε καὶ τῶν ὑποκριτῶν ὁ ὑστάτος
τὸ μέρος ἔχοντο γιγνώσκει καλλιστά·
ἡ ἐν πομπῇ καὶ ἐօρτῃ ἀπόβασις,
ἡ πρὸς τὴν πύλην τοῦ μεγάρου ἐλασις,
αἱ θεραπεῖαι, ἡ θερμὴ δεξιώσις,
τὰ πλήθιν ἔξω ἀναυδά ίστάμενα,
ἐντὸς δὲ παρεσκευασμένον τὸ λουτρόν.

εἶτα τὸ κύκλω τοῦ ἀνδρὸς συνελιχθὲν
πολύπτυχον καὶ τίμιόν μου ὑφασμα,
ὅπερ τὴν ὄρασιν ἐκείνου ἔκλεισεν,
καὶ ὡς παγίς αὐτοῦ τὰ μέλη τάνδρικὰ
τὰ πρατερά ἀνίσχυρα κατέστησεν,
ὁ πέλεκυς κατὰ τοῦ τείχους κείμενος,
ἔγώ δ' αὐτοῦ ἡ σύζυγος καὶ ἄνασσα
νῦν μόνη μετ' ἐκείνου παραμένουσα
καὶ προσδεκώσα καὶ σιγῇ φυλάττουσα,
μέχρις οὗ ἔξω ἡ γυνὴ ἐκραύγασεν.
Καὶ τότε βήματι ταχεῖ τὸν πέλεκυν
τὴν τολμηρὰ λαβοῦσα ταύτη μου χειρί,
ὡς οὗτος ίστατο μηδὲν δυνάμενος,
βαρέως ἀπαξ, δίξ, καὶ τρίτον ἔπληξα,
ἀπαξ ὑπὲρ τῆς θυγατρός μου τῆς οἰκτρᾶς,
ἀπαξ ὑπὲρ τοῦ ἔρωτός μου τοῦ θερμοῦ,
ἀπαξ ὑπὲρ τῆς μυστρᾶς ἑταίρας, ἀλλὰ τρίς
ὑπὲρ τῆς εἰμαρμένης καὶ ἐδίκησεως.
'Ο δὲ ἔνα μόνον στεναγμὸν ἀνέδωκεν,
ὡς προσεδόκων ὅτι θὰ ἥδύνατο,
οὐδὲν δὲ ἡκούσθη ἄλλο οὐ τοῦ αἷματος
οὐ φόρος ὁ ταχὺς ὡς τεῦτο κρουνόδον
ἐκ τῶν πληγῶν τοῦ φονευθέντος ἔρρεεν,
καὶ τὸν λουτροῦ τὸ ὑδωρ τὸ διαφανὲς
εἰς ἐρυθροῦν τοῦ φόνου χρῶμα ἐτρέψεν,
(τοῦτο καὶ μόνον μου τὸν νοῦν διελαθεν),
καὶ ἔρρεε καὶ ἔρρεε ποταμηδόν,
καὶ ὡς παράφρων ἐγενόμην βλέπουσα,
ὅτι αἴφνις ἡμαγμέναις ὡς ἔγω χερσὶν
ἄλλ' αἷμα ἔχων γυναικὸς ἐν ἔχυτῷ,
οὐ ἐραστής ἐν τῷ λουτρῷ εἰσώρησε
κυλοτερεῖς ἐν φρίκης ἔχων ὄφθαλμούς·
ἀποστραφέντες τοῦ λουτροῦ δὲ ἐξήλθομεν,
ἐντὸς καταλιπόντες μόνον τὸν νεκρόν.
'Αλλὰ ὁ φόδος ἐτι κατέγέλα μου,
αὐμφισσοία δὲ τις πρὶν μὲν σγηνωστος
νῦν καταβασανίζουσα με ἤρξατο,
καὶ ἐν μέσῳ τῆς τοῦ πλούτου ἐπιδιεῖσεν
καὶ τῆς πολλῆς ισχύος ὡς νὰ ἐβλεπον
τὸν ιης ζωῆς μου γρίφον ἀλλως ἡ ἔγω
τοῖς ἔργοις παρεσκεύασα λυόμενον.
Καὶ «φόνος», ὅπου ἀν τὰς ὅψεις ἐστρεφον,
ἐφαίνετό μοι γεγραμμένον πάντοτε,
καὶ ἐν τῇ τοῦ λαοῦ μου σκυθρωπόττι
τὸν «φόνον» ἐθλεπον εἰκονιζόμενον,
καὶ ἀν ποτε ἐν τῷ κατόπτρῳ ἐθλεπον,
γοργὸνό «φόνος» βλέπουσα προσέθλεπεν·
καὶ τρόμος κατελάμβανε τὰ μέλη μου,
μὴ ὃ νιός μου ἀνδρωθείς καὶ ἐπανελθὼν
τὸ αἷμα ἐδίκηση τοῦ γεννήτορος.
«Οτι, ὡς φαίνετ', οἱ θεοί (πῶς; ἀδηλον,) ἐὰν θεοὶ ὑπάρχωσιν, η ἀν ἀπλῶς

ἡ Εἰμαρμένη ἡ στερρὰ τὰ τῆς ζωῆς
ἥμῶν τῶν ἀσθενῶν θυητῶν διέπουσσα,
τὸν ὅλον ὑποκλέπτει καίπερ λάμποντα
καὶ ταῖς ἀκτῖσι στιλβοντα τοῦ ἔρωτος,
καὶ ὅτι νέφος τι ἀόρατον ἦμιν
τοῦ ὅλου μέσον κεῖται καὶ τοῦ μέλλοντος.
'Αλλὰ καὶ οὕτω τὰς ήμέρας εὐτυχεῖς
διῆγον τὰς ἐμάς, οὐδὲ μετανοῶ·
ώκεανὸν δὲ αἰμάτων θά διεῖσθαινον,
ιν' αὐθίς αἰπολαύσω τῶν ἡδονικῶν.
τοῦ ἔρωτὸς μου καὶ ἀρρήτων χαρμονῶν.
'Αλλ' ἡ Ήλέκτρα, ἡ μικρὰ θυγάτηρ μου,
ἐνηλιξ̄ ἥδη γενομένη, ἀπ' ἐμοῦ
τὰς ὄψεις τὰς αἰδήμονας ἀπέστρεψεν,
οὐδὲ' ἥθελε τὴν παρειάν μου ν' ἀσπασθῆ,
ἀλλ' ὅλη σύννους καὶ σιγῶσα ἐν κρυπτῷ,
πασῶν ἀπείχε τῶν πολυτελῶν πομπῶν
καὶ παιδιῶν τῶν νεαρῶν αὐτῆς ἔτῶν
καὶ μόνη περιφερομένη, ἔβαινε·
συχνάκις δὲ παρὰ τὸν τάφον τοῦ πατρὸς
τοῦ φονευθέντος μόνην εὔρισκον αὐτὴν
γοὰς ὑπὲρ τοῦ τεθυηκότος σπένδουσαν.
Ἐγὼ δεὶ δὲ μνήμων τοῦ Ὀρέστου μου,
ἔφανταζόμην ἀνδρωθέντα τὸν μίον,
αὐτοῦ δὲ ἐπόθησα νὰ ἴδω τὴν μορφήν,
ἀλλ' ἐφεβούμην μὴ ἀπὸ τῶν ὄφθαλμῶν
ἢ τοῦ πατρὸς ψυχὴν καιρίως πλήξῃ με.
Οὕτω εὐδαιμόνων μὲν ἀλλὰ ἀνήσυχος,
τὸν βίον διηρχόμην, ὅτι αὐστηρὰ
φωνή τις ὄλεθρον ὑπεμορμύριζεν,
ἀλλ' ὃν ἐπὶ μακρὸν οἱ μαλακώτεροι
τῆς εὐπραγίας φθόγγοι τῆς ἀφρόντιδος,
τοῦ ἔρωτος καὶ τῆς ζωῆς ἀπόρροια,
ἐν τῇ οἰκείᾳ ἀρμονίᾳ ἐπνιγον·
ἔσθ' ὅτε δέ, ήμέρα τῇ ήμέρᾳ, ναὶ,
ἰσχυροτέρα γιγνομένη ἡ φωνή,
καὶ φρικαλεώτερα νῦν ταῖς ἀκοαῖς,
τῷ πόνῳ πάσσον δὲ ἀλλος κυριεύσουσα,
τοὺς φθόγγους τῆς χαρᾶς μου ἐλυμαίνετο
καὶ εἰς ἀπήχησιν τὰ πάντα ἔρριπτεν,
καὶ τοῦ παρόντος ἐσύλούμην βαθυπόδην,
τὸ μέλλον φοσσούμην τὸ ἀόρατον,
τὴν τιμωρίαν ἡτὶς πᾶν ὁμάρτημα
ἐπιτυχὸν ἐν ἔργῳ πλήκτει ἀπηνῶς·
ἐγὼ ἐπιτυχῶς δὲ ἀμαρτήσασα,
οὐκέτι τὰ ἀντίποια ἐπλήρωσα.
Οὕτω μιᾶς τῶν ήμερῶν, ὡς ἔτυχεν,
ἐκ τῆς θυρίδος τοῦ μεγάρου βλέπουσα,
ἰκέτην εἶδον ταπεινὸν τὸ πρόσχημα,
περιβολὴν δὲ ὁδοιπόρου φέροντα,
τῆς μαρμαρίνης κλίμακος δὲ ἀπτόμενον.
Παλμὸς τὸ σῶμα πᾶν μοι συνεκλόνητε,

καὶ ἡ καρδία τῆς μητρὸς σκιρτήσασα,
πλαστὴν τὴν ταῖς ἄμα καὶ περιβολὴν
καὶ ἡλικίαν διαγνοῦσα ἐν αὐτῷ,
τὸν ἀφικόμενον οὐδὲν ἐγνώρισεν.
"Ω, πόσον ἡνὶ ώραῖος, πόσον ὑψηλός
καὶ πόσον ρωμαλέος ἡνὶ, τὸ τέκνον μου,
καὶ πόσον τῆς ἀνδρείας ἡ πυκνὴ σκιά
αὐτοῦ τὰ γεῖλη τὰ τερπνὰ ἐκάλλυνεν.
'Ακράτητὸς τις πόθος μὲ κατέλαβεν
ἐκ τοῦ θαλάμου νὰ ὄρμήσω τοῦ ἐμοῦ,
καὶ κατελθοῦσα τῷ τραχῆλῳ νὰ ριφθῶ
τοῦ παμφίλιτάτου τέκνου μου, πρὸ τῶν φρουρῶν,
ἐν τῇ αὐλῇ αὐτῇ τῶν ἀνακτόων μου,
υηδὲν ἀντὶ τὴν ταῖς τὴν βασιλείου
λογικόμενη, πάντα, ναὶ, υηδὲν ἐκτὸς
τῆς μητρικῆς μου πρὸς τὸ τέκνον μου στοργῆς·
ἀλλὰ ἀμφιβολίας ρίγος κρυερὸν
ἀνὰ τὸ σῶμα διεχύθη τὸ ἐμόν,
ὅτι καλῶς τὴν ἀβύσσον ἐγγύωσκεν
ἥν μεταξὺ μητρὸς καὶ τέκνου προσφιλοῦς
ἡ Εἰμαρμένη βουληθεῖσ' ἀνέωξεν,
ὧς τὸν εὐρὺν ἐκεῖνον τὸν ἀκέλευθον
τὸν ἀχανῆ ὠκεανὸν τὸν μεταξὺ¹
ζωῆς τε καὶ θανάτου ἢ τοῦ οὐρανοῦ
καὶ τούτου τοῦ ζοφώδους "Ἄδου χαίνοντα.
'Αλλὰ πρὸς τοῦτο ἀποδειλιάσασα,
ἐστοάφην ἵν' ἐπὶ στιγμῆν τινὰ σκεφθῶ,
φόβου καὶ πόνου ἄμα οὖσα ἔρματος·
καὶ ὁ μὲν νοῦς τάγὺς ἐταλαντεύετο,
ἀλλ' ὅλος ἡνὶ καὶ αὐθίς δοῦλος ἔρωτος.
Εἴτα κραυγὴ τις ἀπὸ τῆς ἐντὸς αὐλῆς,
καὶ στεναγμὸς ἡκούσθη καὶ κλαγγὴ ξιφῶν,
καὶ ἐπὶ τοῦ ἐδάφους πτῶσις σώματος·
καὶ τις ἡκούσθη σθεναρῷ βοῶν φωνῆ·
« 'Ο βασιλεὺς ἀπέθανε διὰ χειός
» τοῦ νεαροῦ Ὀρέστου ἐπιστρέψαντος».·
Σὺν τούτοις δὲ αἱ θύραι ἐκπετάνυνται,
ἐνώπιον μου δὲ ὁ οὐρανὸς μου ιστατο,
τὸ ξίφος ἡμαγμένον πάλλων τῇ χειρὶ.
"Ω, ἡνὶ ώραῖος τε καὶ φοβερὸς ιδεῖν,
ὅτε ὁ τριβῶν τοῦ ἱέτου ἐκπεσὼν
τὸ σῶμα πᾶν τὸ κρατερὸν τοῦ ἡρωος
καὶ τὴν σκευὴν τε καὶ τὰ ὄπλα ἔφρη.
Φίλτρον καὶ μῆσος, τέκνα τῆς αὐτῆς μητρός,
ὑπὲρ τῆς δεσποτείας ἀντεμάχοντο,
ὅτ' αἴφνης εἶδον ἐν τοῖς ὄφθαλμοῖς αὐτοῦ,
ἐκ τῶν θυρίδων, ναὶ, τοῦ φίλτρου τοῦ ἀγνοοῦ
τὸ φάσμα τοῦ πατρὸς αὐτοῦ γοργὸν ὁρῶν,
ἐκδίκησιν ζητοῦν καὶ ἀδυσώπητον.
Τότε τὴν εἰμαρμένην ἔγνω τὴν τ' ἐμὴν
καὶ τὴν ἐκείνου, τὴν ἐμὴν νὰ φονευθῶ
διὰ χειρὸς τοῦ τέκνου, τὴν ἐκείνου δὲ

έμει νὰ ἀποκτεῖν τὴν γεννήσασαν·
αἱ Ἔρινες δὲ πρὸς ἔνα ἥλαυνον
ἥμῶν τὴν ὑπάρξιν καὶ μόνον ὅλεθρον,
τὸ ἔιφος δ' ἐδέξαμνη ἐν τῷ στήθει μου.
Πῶς οὖν τοὺς ἐν τῷ οὐρανῷ ἀνάσσοντας
νὰ σεβασθῶ ὡς ὑπερτάτους δύναμαι,
φιλαύτους ἄμα καὶ ἀφρόντιδας θεούς,
τοὺς πανταχόθεν διὰ θυελῶν δεινῶν
τὴν ὑπάρξιν ἥμῶν πολιορκήσαντας,
ῶν τῇ βουλῇ ὁ σύζυγός μου βασιλεὺς
φονεὺς τῆς θυγατρὸς αὐτὸς ἐγένετο,
ἐγὼ δ' ἐκείνου ἄμα ἡ φονεύτρια,
ὅ δὲ νίος μου τῆς μητρὸς αὐτοῦ φονεὺς
κάκεινον ὃν ἤγάπα ἡ γεννήσασα;
Ω αἴματος ἀπόρρητον μυστήριον!
Κατάρατοι, οἵατ ὃν ὥστιν, ἔστωσαν
αἱ ἀστοχοὶ Δυνάμεις αἱ μακρὰν ἥμῶν
ἄνω τοῦ ἀπροσίτου ὑψούς μένουσαι,
αἱ τὰς ὑπάρξεις τῶν θυητῶν ὡς παίγνια
ὑπολαμβάνουσαι καὶ ὡς πρὸς παιδίαν
ἥμῶν τὸν ὅλεον καὶ τὰς θλίψεις ἔχουσαι·
ἐπικατάρατοι, ναί, πᾶσαι ἔστωσαν!
Δικαίωμα ἡμέτερον ἡ ἡδονή,
ώσπερ ἐκείνων, λέγω, ναί, δικαίωμα.
Ἡ μὴ ἀδύρματ' ἀληθῆ τυγχάνουσι,
καὶ τάχαθν ἐκεῖνο ὅπερ καὶ αὐτοὶ
ὅτι φιλοῦσι μόνον ὑποκρίνονται,
ἥμην ἀδυνατοῦσι νὰ παράσχωσιν,
ἔξι ἵσου δὲ ἡ Εἰμαρμένη κραταιά
καὶ δὶ ἐκείνους ὡς καὶ δὶ ἡμᾶς αὐτούς,
ὑπὲρ τὸ κυανοῦν αὐτῶν στερέωμα
ὡς Ἀνασσα τοῦ σύμπαντος ἐδρέουσα
πάντων αὐτῶν καταγελᾷ χλευαζούσα;
Κατάρατος αὐτὴν ἡ Εἰμαρμένη, ναί,
τυφλὴ τὰ ὥτα καὶ τὰ ὅμματ' Ἔρινός,
ἡ τῶν ἀνθρώπων τὰς ψυχὰς ἀρπάζουσα,
καὶ ταύτας συμπατοῦσα καὶ συντρίβουσα,
ὡς τὸ ἀναίσθητον παιδίον δύσθυμον
τάθυρματά συνθλῆσι οὐδὲ γιγνώσκει καν
διὰ ὀπόσσης τέχνης τὸ ἐπίτητον
τὰ ἀσθενῆ ἐκεῖνα σχῆμα ἔλασον.
Κατάρατοι, ναί, βδέλυροι, κατάπτυστοι!
Οὐδὲ διὰ τὸ ἔργον μεταμέλωμαι,
ὅπερ καὶ αὗτις ἀσμενος θὰ ἐπραττον.
Τὸν βίον τὸν ἐμὸν καλῶς ἐξίωσα·
ἤγαπησα, τοῦ ἔρωτός μου δ' ἔτυχον.
Ίδε, ἐκεῖ ἐν τῷ λουτρῷ ὡς κεῖται νῦν!
ἐκείνου δ' οὔτω, οὔτω, ιδε, ἐπληξα!
τὸν στεναγμὸν ἐκείνου, λέγε, ἠκουσας;
Ω, πέσον εἰ γλυκεῖα, ὡς ἐνδίκησις!
Τυπάρχω ἔτι ἐν ζωῇ; αἰσθάνομαι;
ὦ, ὥμοι, ναί, οὐδέποτ' ἀποθνήσκομεν.

Μετὰ βασάνων, Ἐρινύες, σπέύσατε,
(τοὺς λόγους τοὺς ἡπίους ἀπεχθάνομαι,)
ὧς τὸν ἐμὸν νιὸν δ' ἐβασονίστε,
καὶ τῆς μητρὸς ἐμοῦ, θεαί, μὴ φειδεσθε.
Ω Ἄδου ὑπουργοί, τυφλοί καὶ ἀσθενεῖς,
εἰς τὸδε προκαλῶ ὑμᾶς τὸ πείραμα,
ἐνῷ αἱ βάσανοι υἱῶν ἀνίσχυροι,
καὶ ὅλως ἀσθενεῖς νὰ ἀπαλεῖψωσι
τὸ παρελθόν τοῦ πάθους καὶ τοῦ ἔρωτος.
Οὐκέτι ἔληξε λαλοῦσα καὶ ταχὺς
ἐν τῷ ἀέρι θύρυσος ἀόρατος
ἐν μέσῳ κιλύδωνος αὐτὸν ἀνήρπασεν·
ἀόρατοι δὲ πτέρυγες ὡς σαΐρουσαι,
καὶ φρικαλέοι ἥχοι κατασκήψαντες,
τῆς φθεγγομένης τὴν φωνὴν κατέτειλαν,
καὶ μόνην τὴν ψυχὴν ἀφῆκαν φαίνουσαν
τὴν φρίκην ἐμφανῆ καὶ τὴν ἀπόγνωσιν·
τὸ δ' ἀλγός τῶν ἀγωνιώντων ὄφθαλμῶν
αὐτῆς διερχομένης ἐσημείωσα.

ΔΡΕΨΑΤΕ ΠΑΛΙΝ....

Δὲν εἶδα ἐφέτος νὰ γραφῇ κανὲν ποίημα εἰδικὸν διὰ τὸν Μάιον καὶ διὰ τὴν Πρωτομαγιάν. 'Ο Πήγασος ἐκρατήθη κλεισμένος εἰς τὸν σταύλον του καὶ δὲν ἐστάλη νὰ βοσκήσῃ «εἰς τοῦ Μαΐου τοὺς φαιδροὺς κ' εὐώδεις Παραδείσους». 'Ο συρμὸς παρῆλθε· θεωρεῖται ἀνούσιον καὶ τετριμένον νὰ ἔξυμνηται διὰ τούτων, καὶ μόνον δίλγοι ὄπισθυρομικοὶ ἐπιμένουν νὰ αἰσθηματολογοῦν ἐπάνω εἰς τὸ παλαιὸν μοτίβο : Ο primavera giuenti dell' anno κ.λ.π. 'Η σημερινὴ ποιητικὴ ἐμπνευσις δὲν ἀποτελεῖται εἰς τὸν κοινὸν καὶ τὸν χυδαῖον ἀνθρωπὸν, ἀλλ' εἰς τὸν ὑπεράνθρωπον τοῦ Νεῖτζε καὶ ἀναζητεῖ τὰ θέματα εἰς τὰ αἰθέρια στρῶματα, τὰ ὑπέρκαλα, τὰ ὑπερκέσμια, τὰ ὑπεροφέλα καὶ ὑπερουράνια, ἐκεῖ δηπου βασιλεύει ἡ πρόθεσις ὅ περ, δηπου δὲν δύναται ν' ἀνέλθῃ ἡ ἀντίληψις τῶν κοινῶν διαγειῶν καὶ δηπου δὲν φθάνει οὕτε ἡ εὐωδία τῶν ρέων οὕτε ἡ κνήσσα τῶν φηνομένων τούτων.

'Αλλ' ἡ πενήνη χρονογραφία, ἥτις ἔχει ἀνάγκην καὶ δίλγησης ποιήσεως διὰ τὸ ἀρτυμικά τῶν προϊόντων της, ἐνευμήθη τὰ στιχουργήματα ἐπ' ἀφορμῇ τοῦ μηνὸς τῶν ἀνθέων καὶ ἐπειδὴ δὲν εὕρισκε κατάλληλον γαρνιτούραν εἰς τὰ ἐμπορικὰ τῶν ποιητικῶν γουδώ τέ, ἐστράφη κατ' ἀνάγκην εἰς τὰ ρωποταλεῖα τῆς Ἀνθολογίας. 'Υπάρχει εἰς τὴν παλαιωτέραν ποιητικὴν περίοδον τῆς φιλολογίας μας πληθώρα στιχουργημάτων ἀπορρεόντων ἐκ τῶν ἐμπνεύσεων καὶ τῶν ἐντυπώσεων τοῦ Μαΐου. 'Η δημοτικὴ μας ποίησις δρίθει ἀσμάτων ἀναφερομένων εἰς τὸν Μάιον, εἰς τὸν πλούσιον τῶν ἀν-